

Izhaja vsak četrtek
 in vsa volja s poštnino vred
 in v Mariboru s pošiljan-
 jem na dom
 za celo leto 3 gid. — kr.
 „ pol leta 1 „ 60 „
 „ četrt leta — „ 30 „
 Naročnina se pošilja
 upravništvu v dijaškem
 semenišču (Knaben-
 seminar.)
 Deležniki tisk. društva
 doživajo list brez po-
 sobne naročnine

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamezne liste
 prodaja knjigar Novak
 na velkem trgu
 po 5 kr. — Recepti
 se ne vračajo, nepla-
 čani listi se ne spro-
 jemajo. —

Za oznaniha se pla-
 čuje od navadne vrsti-
 ce, če se natisne en-
 krat 8 kr., dvakrat 12
 kr., trikrat 16 kr.

Rusko-turški mir konečno sklenen v Carigradu.

Lani ob tem času so ruski junaki hrabro prodrli do Carigrada, glavnega mesta turškemu cesarstvu. Neizmerno veselje jim je srca navdajalo, ko so jihova očesa zrla v stolico sultanova. Vojaki in oficirji, Slovani pa tudi vsi kristijani blagega srca mislili so, da bodo zdajci vhajali zmagoviti Rusi v Carigrad, sultana in jegovih 8000 bab in skoplencev pognali čez Bosporsko ožino v Azijo, od koder je ta gnjusad prišla. Grozno bolelo nas je torej in nepopisljiva nestrpljivost trgala, ko so novine vedno odlagale poročati o zasedanju Dardanelske in Bosporske ožine in o konečnem napadu na Carigrad. Namesto tega morali smo čuti, kako se ruske čete nikamor ne ganejo, kako je angleško brodovje skoz Dardanele smuknilo sultanu v pomoč in kako so Rusi v vasnici sv. Štefana, tik pred ozidjem Carigrada, sklenoli — mir. Tarčija zgubila je veliko, neizmerno, posebno v Evropi, ali poginu je vsa in sultan je ostal v Carigradu. To je dalo turkoljubom še več poguma ter so skušali Rusom izviti ali vsaj skrčiti še ove pridobitve, katere njim je sultan v št. Štefanskem miru podpisal. Zavist evropskih turkoljubov ni privoščila Slovanom tega popolnem, kar si je teh junaška kri priborila. Bismark je v Berlinu sklical ministre evropskih večjih vlad in tukaj so št. Štefanski mir precej spremenili na korist Turkom, Rumunom in deloma tudi Grkom, toda na očitno škodo Rusom, Srbom, Črnogorcem, ki so toliko krvi prelili, in ubogim Bolgarom, ki so toliko pretrpeli. Bolgarijo so za polovico skrčili in blizu 2 milijona Bolgarov pustili pod sultanom. Črnogorcem so vzeli Dulcinj, Srbom zabranili Novipazar in Staro Sabijo, Bosno in Heregovino pa prepustili Avstriji tako, kakor Dobružo Rumunom. Rusi so le nekoliko milj ob Donavi pridobili, kos Armenije v Aziji, in pravico iz sultana iztirjati 850 milijonov frankov vojne odškodnine, t. j. kakih 350 milj. goldinarjev.

Ko je Turek zapazil, koliko dobrih prijateljev da še ima med kristijani (?) v Evropi, mu

je greben zopet vzrastel in se je začel prav grdo kujati. Tako je sklepanje konečnega mira zavlekel skoro za leta dni in Rusom veliko škodo prizadjal, ker so ti morali svojih 300.000 mož na Turškem pustiti in zapstoj rediti. Še le v petek 7. febr. 1879. je sultan izročil Črnogorcem Spuž, Zabljak in Podgorico, in se je tedaj v soboto 8. febr. podpisal konečni rusko-turški mir v Carigradu. Glavne pogodbe so: sultan plača 802,500.000 frankov vojne odškodnine in 25,500.000 frankov ruskim podložnikom, ki so zaradi vojske škodo trpeli. Vendar kedaj in kako bo sultan plačeval, to se bo posebič govorilo. Rusi pa zapustijo v 35 dnevih turško zemljo, in res so se že 9. febr. začeli pomikati iz Adrianopolja.

Mnogo ljudi se jezi in ruske državnike hudo graja, zakaj so si dali uspehe presijajnih zmag tako grdo pristriči, zakaj niso posneli Bismarka pred Parizem, zakaj so se turkoljubu evropskemu vклонili? Nam se grajanje ne zdi popolnem opravičeno, marveč sodimo, da je moralo biti presilnih uzrokov, da so Rusi tako in ne drugače ravnali. Zavist Angležev, omahovanje Andrassyjevo, zavrtnost Bismarkova je bila bržčas tolika, da bi se Rusi zapleli po strašnej turške vojski še v novo to pa svetovno vojsko, v kateri bi kakor l. 1854. morebiti vse priborjene uspehe zgubili. Po takej nesrečnej vojski bi turški Slovani zopet prišli pod nasilstvo turškega sultana. Zato mislimo, da so Rusi jako previdno ravnali in zadnji udarec na Turka odložili na ugodnejši čas. Med tem se Srbija, Črnagora, posebno pa Bolgarija, lahko tako okrepi, da še najhujši turkoljub ne bo mislil ovih dežel sultanu zopet podvrčiti. Konečno pa še omenimo, da se razloženo ravnanje Rusov dobro strinja z razvojem in zgodovino Rusije. Kakor nekđaj Rimljan, tako postopa Rus trdno, odločno pa tudi previdno in nikoli prenašlo. V 198 letih imeli so Rusi 12krat boj s Turkom. Samo 2krat bili so nesrečni, 10krat pa zmagonosni. Zaporedom so Turka pobrisali iz južne Rusije, mu vzeli Krim, Kavkaz in polovico Armenije. Vedno bolj bližali so se Carigradu. L. 1829. so prodrli čez Balkan

in sklenoli mir v Adrianopolju, lani pred Carigradom in letos v Carigradu samem. To kaže, da bodo Rusi vsled takega naravnega in zgodovinskega razvoja pri opetnem boju s Turkom vzeli Carigrad pa tudi v njem ostali!

Gospodarske stvari.

Kako mora mali posestnik ravnati, ako si hoče s pridom žrebeta vzrejeti?

M. V prvi dobi življenja raste žrebe največ. Prirastek na velikosti od dneva rojstva do dopolnjenega prvega leta znaša poprek 40—45 centimetrov včasih po 50 centimetrov in še več. Žrebe raste toraj v prvem letu večidel več ko pa v celem drugem času svoje rasti. Z rastjo na višavo stoji rast v širokost, globokost in kostno krepost v neoločljivi zvezi. Reja in hrana ne deluje samo na rast žrebetovo na viš, ampak tudi na širjavo, globočino in kostno krepost v prvem letu njegove starosti bolj nego v vseh sledečih letih. Obilna hrana pospešuje toraj rast in razvitek, pičila hrana in stradanje ovira pa oboje. Ker pa žrebe v poznejših letih vsega vkup toliko ne raste ko v prvem, se po pičli hrani ali kakih boleznih v prvem letu provzročena zamuda v rasti v poznejših letih tudi po najobilnejši hrani ne da popraviti. Žrebe, ki je v prvem letu bodi si kakorkoli v rasti zaostalo in oslabelo, ostane slabček svoje žive dni. Kdor toraj žrebeta vzreja, mora od dneva rojstva do dopolnjenega prvega leta vso pozornost in vso skrb na žrebeta obračati, da se po obilni in krepki hrani njihova rast in razvitek na vsako stran prav krepko pospešuje. V tem času ne smejo nikdar kterečkoli pomankanja trpeti. Tudi je treba gledati na to, da so mlada živinčeta vedno zdrava, kajti stradanje in bolehavost provzročuje prestanek v rasti in razvijanju. Najbolj gotovo se doseže namen, ako se žrebeta kolikor mogoče zgodaj privadijo poleg maternega mleka tudi druge krepke hrane vzivati. Posebno važno, da rekel bi, neobhodno potrebno je to pri kobilah, ki nimajo dosti mleka, da bi dojenčeka zadostivno prerediti. Od slabo doječe kobile se bode težko kdaj velik in močen konj vzredil. To se zamore le zgoditi od dobro mlečnatih kobil. Najlaglje se žrebeta druge hrane privadijo, ako se starim kobilam materam jasli tako nizke napravijo, da tudi žrebe lahko v nje seči zamore. Pri tako nizkih jaslih se postavljajo žrebeta kmalo zraven kobile in začno, če tudi sprva le bolj igraje, z materjo jesti. Najboljše je žrebetu s prva nekoliko zdrobljenega ovsa v posebnih jaslicah položiti. Ko so žrebeta zdrobljen oves nekoliko dni zaporedoma zobala, potem se prestopi lahko k nedrobljenemu ovsu. Če žrebe samo v hlevu ostaja, med tem ko mati dela, polaga se mu vsakokrat toliko ovsa, kolikor ga povzivati more. Pri kobilah, ki pa imajo prepičlo mleka, pa sam oves ni zádosti, da pomanj-

kanje mleka nadomesti. Treba je misliti toraj na nadomestjenje tega pomanjkanja. Skušalo se je pogostokrat žrebeta slabo mlečnatih kobil s kravjim mlekom, ki se pa je nekoliko z vodo stanšalo, napajati. Ali žrebeta le redkokdaj kravjemleko pijejo. Vsakako je treba veliko truda in skrbi, vselej pa veliko časa, predno se živinčeta kravjemu mleku privadijo. Nasprotni pa vsako žrebe kuhan ječmenov gris s frišno podojenim kravjim mlekom v mlačnem stanu rado in brž je. Ta sok iz ječmenovega grisa pomešan s kravjim mlekom je po okusu kobiljemu mleku toliko podoben, da ga žrebeta že zgodaj in rada jedo tako, da ti žrebeta slabo doječih kobil pri tem soku ravno tako lepo rastejo kakor žrebeta najboljših dojk. Tak ječmenov sok je pa po okoliščinah tudi pri takih žebetih dober, katerih matere obilno doji. S tako postransko hrano se žrebeta 1. prej navadijo materno mleko pogrešati, kedar matere doma ni, 2. se taka postranske hrane privajena živinčeta bolj lahko odstavijo, kar ni vsakokrat brez škode za žrebeta mogoče. (Konec prih.)

Za seme ruskega lanu, prav dobro, je poizvedela štajerska kmetijska družba. Kdor ga hoče od nje dobiti po 20 kr. kilo, naj se takoj oglasi pri tajništvu in naj naznani, kolikor želi. Napis se napravi: Kanzlei der löbl. steirischen Landwirthschafts-Gesellschaft, Schmidgasse N. 25. Graz.

Slavija, zavarovalna banka je spremenila svoja pravila, ki zavarovancem ne bodo tako ugodna kakor dosedanja če res obveljajo. To ni želeli, uže gledé lastne koristi tega slovanskega, do sedaj srečno napredujočega podjetja!

Zitna cena se je na Dunaju pa tudi drugod nekoliko poboljšala, to pa gotovo vsled tega, ker človeška kuga vse rusko kupčijo moti, zadržava in brani.

Sejmovi na Štajerskem. 17. februarja Buče, Podglad, 19. febr. Pišeece, G. Polkava, 20. febr. Gradec (Lagergasse) Šoštanj, 22. febr. Teharje, ov. Filip v Verečah, sv. Vid pri Lipuici.

Sejmovi na Koroškem. 24. febr. Kotariče, Paternijon, Trebnje; 26. febr. G. Drauberg.

Dopisi.

Od slovenske ogerske meje. (Pomagjarenje ogerskih Slovanov). Magjar ne bi rad trpel druge narodnosti v svojej državi, nego edino le svojo. V tej reči je podoben Nemcem in nemškutarjem, ki bi radi vse urade, vse šole in vse ljudstvo sploh ponemčili. Ali Magjari bodo slovanske nasprotnike pri nas še prekosile, t. j. izbrali si bodo še hujših sredstev, nego naši nemški osrečevalci narodov. Pri nas se skuša nemščino v ljudske šole le še na lep način vpeljati ter le rahlo ponemčevati. Naši ponemčevalci se nekako še „omikano“ obnašajo, kakor se ravno